

ביום בו נהרג הרמטכ"ל

זרקור
על
צה"ל

במדינה

העם

ההפוגה

נגמרה

זה היה צחוקו של הגורל, או צחוקה של ההיסטוריה.

גולדה מאיר נבחרה כמועמדת לראשות-הממשלה, כדי למנוע עימות בין יריבים ולחסום כל התפתחות של מחלוקת.

אולם עוד לפני שהוכתרה בכתרה החדש, כבר היתה המדינה שרוייה באחת המחלוקות החריפות ביותר שלה. מעל פני השטח ולענייני הציבור שררו כביכול אידייליה רי-אחידות דעים. אולם בשטח הנועלם מעיני ההמון התחולל כבר מאבק איתנים, ש-עתידות להיות לו השלכות מרחיקות לכת לגבי ההתמודדות הבאה על השלטון במדינת-ישראל.

מאבק זה פרץ בעקפיין דווקא בשל מינויה של גולדה. שכן, כל עוד כיהן לוי אשכול כראש-הממשלה, ניתן היה לקנות שלקראת הבחירות ישננה משהו. משום כך הוכרזה מעין הפוגה במאבקים פנימיים שונים.

משנפל הפור, והסתבר כי אין סיכוי קרוב לשר-הביטחון משה דיין להיות בעמדת הכוח של ראש-הממשלה, התמססה ההפוגה. הי-מאבק על עמדות-הכוח החל.

מדיניות

הטריק

של

דיק

במשך שלושה חודשים טמן משרד-החוץ הישראלי את ראשו בחול קיוויה שהסכנה תחלוף. אולם היא לא חלפה. הליפק: הי-שבוע, כשהופיע הנשיא ריצ'ארד ניקסון בפני העיתונאים, כדי לסכם את נסיעתו באירופה, היה ברור כי הסכנה היא מוחשית מאוד-מאוד.

הסכנה: שלום כפוי.

דברי דיק ניקסון חוזרים כמעט מילה במילה על הדברים שנאמרו על-ידי שגרירו באוים והמומחה הראשי שליו לענייני הי-מרחב, השר צ'ארלס יוסט, לאורי אבנרי לפני חמישה חודשים — עוד לפני שנבחר ניקסון (העולם הזה 1634).

ברור כי ניקסון פעל באירופה להגשמת תוכנית זו. בדבריו מסתמנים בבירור הי-שלבים המותכננים על-ידו, לפי לוח-הזמנים של יוסט, כלהלן:

● **שלב א':** הסכמה אמריקאית-סוביי-טית על הפיתרון הרצוי במרחב. המניע: החשש שמא יגרו הערבים וישראל את ברית-המועצות וארצות-הברית למלחמת-ער-לם גרעינית. השיטה: וושינגטון תתייעץ עם ירושלים, מוסקבה תתייעץ עם קאהיר, וכך יקבעו עקרונות להסדר.

דברי ניקסון: ברית-המועצות מבינה שאם (ענייני המרחב) יתדרדרו, ולא תהיה שליטה עליהם, התוצאה עוללה להיות עימות עם ארצות-הברית. ברית-המועצות אינה רוצה בעימות עם ארצות-הברית, כשם שאנחנו איננו רוצים בעימות עימה. כל אחד מאיתנו יודע מה יהיה פירושו של עימות כזה... זוהי העובדה המכרעת... לכן... ברית-המועצות עשויה למלא תפקיד של משכינת-שלום במידורח התיכון.

וכן: "אנחנו נתייעץ עם הישראלים, כשי-יבואו הנה. מר אבן עומד להיות כאן. ואני בטוח שיהיו התייעצויות כאלה בצד השני". וכך: "היו לנו שיחות מעודדות עם השגריר הסובייטי".

● **שלב ב':** אחרי שתושג הסכמה אמריקאית-סובייטית, ישותפו בה גם בריטניה וצרפת.

על כך ניקסון: "כתוצאה מהנסיעה הזאת, קרובות עכשיו העמדות של ידיינו באירור-פה, הבריטים והצרפתים, לעמדות שלנו יותר מאשר קודם לכן".

מכיוון שהעמדה הצרפתית ידועה, ברור כי עמדת וושינגטון זהה לקראת דה-גול.

● **שלב ג':** אחרי שהושג הסכם בין ארבע המעצמות, יוזמנו הערבים הישראלי-לים להצטרף לוועידה.

על כך ניקסון: "אחרי שנגמור את התהליך ונגיע לידי המלצה של ארבע המעצמות, (המשך בעמוד 18)

אלוף השריון — ישראל טל

שבועאי ישראלי שירות גם בתפקידו הנוכחי של ברוך.

כתוצאה מכך נוצר כיום מצב, שרוב אלופי צה"ל בתפקידים המרכזיים הם יוצאי הפלמ"ח — אותה מיסגרת צבאית חצי-מחתרתית, שרודי כן-גוריון התאמץ כל-כך לפרקה לאחר הקמת המדינה.

הרמטכ"ל חיים בר-לב, הוא יוצא הפל-מ"ח. כמותו גם אלופי הפיקוד: אלוף פיקוד הצפון דויד "דדו" אלעזר, אלוף פיקוד הי-

יוצאי הפלמ"ח בצמרת הפיקוד העליונה של צה"ל.

כי האלוף אדן, בניגוד לטליק שהיה חניך האסכולה של הצבא הבריטי, הוא יוצא הי-אסכולה של הפלמ"ח. ברוך הצטרף לפלמ"ח עוד כשהיה בן 17, בשנה 1943, היה מדריך גיווד בגדוד הראשון של הפלמ"ח. במלחמת-העצמאות כבר היה מפקד פלוגה בגדוד עליו פיקד בר-לב, כיום הרמטכ"ל של צה"ל.

או נוצרו בין השניים קשרי ידידות ואמון,

וייצמן
האלוף עזר וייצמן, מי שי-הקים והאדיר את חיל-הא-וויר הישראלי, כשם שטליק האדיר את השריון.

האלופים טל ושרון כפי שצולמו במחמת-ששת-הימים. טליק היה אז מפקד אוגדת שריון וגם אריק, למרות שהוא מזהה כאיש חיל-רגלים פקד על אוגדת שריון, שלחמה בציר הדרומי בטיני.

יחד במלחמה